

«Ρωμαίος και Ιουλιέτα για 2»

Διασκευή από το έργο του Σαίξπηρ.

Μετάφραση: Διονύσης

Καψάλης Διασκευή:

Κώστας Γάκης, Αθηνά

Μουστάκα,

Κωνσταντίνος

Μπιμπής.

Σκηνοθεσία: Κώστας

Γάκης. Συνεργασία

στη σκηνοθεσία:

Αθηνά Μουστάκα,

Κωνσταντίνος

Μπιμπής. Σκηνικά/

Κοστούμια: Μαρίνα

Χατζηλουκά, Λυδία

Μανδρίδου. Μουσικά:

Κώστας Γάκης, Κώστας

Λώλος. Χορογραφία:

Αθηνά Μουστάκα,

Κωνσταντίνος

Μπιμπής. Επιμέλεια

κίνησης: Αλεξία

Νικολάου.

Σχεδιασμός

φωτισμών: Σταύρος

Τάρταρης. Video Art:

Νικολέτα Καλαθά

Παίζουν: Μαρίνα

Αργυρίδου, Γιώργος

Κισσανδράκης.

Μουσικός επί σκηνής:

Κώστας Λώλος.

Νόνα Μολέσκη

nona.moleski

@philelefttheros.com

Ο τίτλος είναι παρμένος από το πρόγραμμα της παράστασης. «Διασκευή από (sic!) το έργο του Σαίξπηρ», και όχι «του...». Άρχισα να νιώθω εκτός του target group της παράστασης από νωρίς. Η παραγωγή έχει δύο εκδοχές, μία, διάρκειας μιάμιση ώρας περίπου, προορισμένη για τη Σκηνή 018 του ΘΟΚ, που είναι και η συμμετοχή του Θεατρικού Οργανισμού Κύπρου στα «Κύπρια», και άλλη, συμπυκνόμενη στα 45 λεπτά, που θα ταξιδέψει ως Θέατρο Βαλίτσας στις σχολικές αίθουσες. Αν και οι δημιουργοί της την προόριζαν για πλατύ φάσμα ηλικιών, οι τόσο προχωρημένες όπως η δική μου, μάλλον, δεν περιλαμβάνονται σ' αυτό. Ίσως απ' εκεί πηγάζει η ασυμβατότητά μου με το δρώμενο. Οπότε το δικαίωμά μου να γράψω για την παράσταση «Ρωμαίος και Ιουλιέτα για 2» είναι αμφισβητήσιμο. Αν όμως προτάξω στο σημείωμά μου μια προειδοποίηση, ότι τα αίτια της δυσανεξίας μου με το εγχείρημα του σκηνοθέτη Κώστα Γάκη κρύβονται στην ακαμψία των προσλαμβανουσών μου;...

Καταγράφω τους κύριους άξονες της διασκευής και της σκηνοθεσίας που συνοψογράφουν μαζί με τον Κώστα Γάκη, η Αθηνά Μουστάκα και ο Κωνσταντίνος Μπιμπής. Στην εισαγωγική σκηνή εμφανίζονται και αυτοπαρουσιάζονται τα φαντάσματα των δύο σαιξπηρικών ηρώων που στη συνέχεια παρουσιάζουν σε μια διπλή αναδρομική αφήγηση την ιστορία τους. Έτσι αιτιολογείται ο διαμοιρασμός όλων των ρόλων του έργου σε δύο ηθοποιούς. Ο σκηνοθέτης δίνει ιδιαίτερη σημασία στην τομή στο κείμενο του έργου, την οποία εντοπίζει στη σκηνή του θανάτου του Μερκούτιου, διαχωρίζοντας το κωμικό στοιχείο από το τραγικό. Οι συνεχείς αλλαγές ρόλων δημιουργούν ένα ξέφρενο υποκριτικό παιχνίδι. Σ' αυτό επικεντρώνεται όχι μόνο η προσοχή του σκηνοθέτη και των ηθοποιών, αλλά και του κοινού. Η αισθητική είναι ποικίλη, κυμαίνεται από κωμικό γκροτέσκο ως έκδηλο, υπερτονισμένο λυρισμό. Η ζωντανή μουσική είναι ενεργός μέτοχος του δρωμένου. Η προβολή των βίντεο κυριαρχεί σε αρκετές στιγμές στη γενική σκηνική εικόνα. Τα σκηνικά, τα κοστούμια και ο φωτισμός υποβοηθούν στις συχνές και συχνά στιγμιαίες αλ-

λαγές των σκηνών.

Θ' ακολουθήσω τη δομή της προηγούμενης παραγράφου, για να κτίσω την ακόλουθη. Το εύρημα με τα φαντάσματα κυριολεκτικά δηλώνεται («είμαστε τα φαντάσματα...»), αλλά δεν αξιοποιείται και ξεχνιέται από το κοινό στη συνέχεια, παίζει απλά τον ρόλο των εισαγωγικών («...») στην παρακάτω δράση. Θεωρώ ότι ο σκηνοθέτης απλουστεύει την αναγεννησιακή πληρότητα ζωής του Σαίξπηρ, άρρηκτα συνδεδεμένη με το τραγικό σκότος, όταν την ερμηνεύει απλά ως κωμικό στοιχείο και όταν υπερτονίζει τη διαχωριστική τομή στη ροή του έργου. Οι πολλοί ρόλοι των δύο ηθοποιών είναι το κυρίαρχο γνώρισμα της παραγωγής, το οποίο τελικά από μέσο μετατρέπεται σε αυτοσκοπό, σε υποκριτικό ατραξιόν. Τα εμβόλιμα συνδεδεμένα δείχνουν την αδυναμία της μεθόδου της «παρουσίασης του κειμένου». Στην πορεία της παράστασης αρχίζει να γίνεται αισθητή η μεγαλύτερη ακρίβεια και αποτελεσματικότερη εκφραστικότητα της Μαρίνας Αργυρίδου, μιας πραγματικά πολύ ικανής και πολύπλευρης ηθοποιού (όπως φάνηκε στον Βέντεκιντ και μόλις

την περασμένη βδομάδα στον «Φάουστ»). Εκτός από το γεγονός ότι οι δικές της διαχωριστικές γραμμές μεταξύ των ρόλων είναι πιο καθαρές και οι χαρακτηριστές, έστω και στιγμιαίοι, πιο σαφείς, ολοκληρώνεται και ο κύριός της ρόλος, η Ιουλιέτα. Ο Γιώργος Κισσανδράκης πολύ νωρίς αρχίζει να επαναλαμβάνει τα προσωπικά του μικροευρήματα, όπως στον ρόλο της νένας, αλλά και ο Ρωμαίος του είναι άτονος και χάνεται μεταξύ «άλλων». Αυτό δεν έπρεπε να συμβεί σε μια παράσταση «για δύο». Το αισθητικό κολλάζ μπορεί να διασκεδάσει, αλλά εκτιμώ ότι η διασκέδαση του κοινού στέκει υπερβολικά ψηλά μεταξύ των προτεραιοτήτων της δημιουργικής ομάδας. Οι ίδιες υφολογικές διακυμάνσεις αφορούν τη μουσική και τη χορογραφία της παράστασης. Το εικαστικό μέρος της παραγωγής, με τα σκηνικά της Μαρίνας Χατζηλουκά και της Λυδίας Μανδρίδου και τα βίντεο της Νικολέτας Καλαθά, είναι ωραίο. Όπως και οι φωτισμοί του Σταύρου Τάρταρη, έχουν το στοιχείο του παιχνιδιού, αλλά δεν είναι φλύαροι. Αναρωτιέμαι τι απ' όλα αυτά θα χωρέσει στο Θέατρο Βαλίτσας και θα πάει στα σχολεία.